

har for Kirkens Anliggender. Sandsynligvis anser De vel endogsaa dens Arbejde for overflødigt. Jeg tror ikke, at jeg i den Henseende har misforstaaet Deres Stilling.«

Hans Blik var aarvaagent rettet mod hende, og han talte afbrudt, med stadig længere Pavser mellem Ordene, som om han til det sidste haabede paa en Indsigelse. Da den udeblev, fortsatte han i en noget anden Tone:

»Vorherres Menighed er ganske vist taknemlig for enhver Støtte. Ogsaa for et Pengeoffer. Men Sidelaget kan dog ikke være os ligegyldigt. En Gave, som ikke kommer fra Hjertet, kan aldrig blive til Velsignelse og krænker Guds Ære. Saadan ser i hvert Fald jeg paa det. Jeg maa derfor bede om Lov til at tilbagesende Deres Sagfører den Sum, som De — sikkert i bedste Hensigt — har stillet til min Raadighed.«

Jytte kastede et hurtigt Blik paa hans Ansigt. Hun havde ventet at se ham lyse af Tilfredshed over at have faaet en Lejlighed til at ydmyge hende. At hun i Stedet for mødte et Par alvorlige og bekymrede Øjne, forøgede snarest hendes Mistro. Men hun var for stolt til at vise sig fornærmet.

»De har ikke opfattet Forholdet rigtigt, Pastor Gaardbo. Det er paa min Mors Vegne, ikke paa mine egne, at jeg sendte Dem de Penge. Jeg har